

RAKKAUDESTA IHMISIIN KAIKKIALLA

William Blum, *Roistovaltio*.
(*Rogue State*, 2000/2002) Suomentanut Jaakko Yli-Juonikas. Sammakko, Turku 2002.

Kirjansa viimeisen luvun alussa William Blum kysyy: "Miten Yhdysvallat pääsee aina kuin koira veräjästä?" – "Miksei USA:n johtajia haasteta kansainvälisiin tuomioistuimiin rikoksista ihmisyyttä vastaan?" Kysymykset ovat toki retorisia, mutta Blumin teos itsessään on esimerkki siitä, että Yhdysvallat ei ehkä sittenkään pääse kuin koira veräjästä. Ja hyvin suurelta osalta tämä on valppaiden yhdysvaltalaisen kriitikoiden ansiota. Blum jatkaa ja päivittää sikäläisen kansallisen itsetutkiskelun ansiokasta perinnettä.

Epäilen, että myös USA:ssa Blumin teos on ollut yksi vuoden myyntimenestyksistä – tai oikeastaan jo parin viime vuoden bestseller. Kirja on pienellä fontilla ja tiheällä välistykselläkin 300-sivuiseksi venyvä syytekirjelmä Yhdysvaltain hallituksen rikoksia kohtaan. Merkitykseltään sen suosio ei voi olla, jopa kaukaisessa Suomessa sitä myydään ja luetaan innolla. Suosittelen liittymistä joukkoon: totuus on tarua ihmeellisempää, ja fakta fiktiota kauhistuttavampaa – ja tästähän se paras viihde syntyy, kuten Alibin lukijat tietävät.

Syytelistä on pitkä. Se alkaa ydinpommien pudottamisesta, ja jatkuu tutuna tarinana: oikeistodiktatuurien tukeminen (unohtamatta Eurooppaa, eli Portugalia, Espanjaa ja Kreikkaa), Etelä-Afrikan apartheid-politiikan tukeminen, Vietnam, Kamputsea, Pol Potin tuke-

minen, kenraali Suharton tukeminen, Pinochet'n tukeminen ja osallisuus poliittisiin salamurhiin Chilessä sekä muualla Etelä-Amerikassa, Nicaraguan *contrien* luominen ja rahoittaminen, USA:n Israel-mielinen Lähi-idän politiikka, jne. Näiden ja muiden tuttuun lisäksi mukana on suuri joukko tapahtumia, joista pohjoismaiset tarkkailijat eivät muista kuulleensakaan. Todistusaineistoa vyörytettyä ajat, paikat, nimet ja lähteet mainitaan. Blum ei aio hävittää todisteiden puuttumisen vuoksi.

Syytekirjelmää ei kannata lähestyä 'kannesta kanteen'-periaatteella, koska sitten se voisi uuvuttaa lukijansa paitsi raskaan sanottavansa, myös rakenteensa puolesta. Blum tosin kirjoittaa letkeästi, mutta useat luvut ovat tai sisältävät pitkiä luetteloita aiheinaan mm.: poliittiset salamurhat tai niiden yritykset, joihin USA:n viranomaiset ovat osallistuneet II maailmansodan jälkeen; maat, joissa CIA on harjoittanut kidutusta kuulustelumenetelmänä; tunnetut terroristit tai kansainväliset rikolliset, jotka ovat saaneet suojapaikan Yhdysvalloista; USA:n sotavoimien ja CIA:n interventiot muihin valtioihin vuodesta 1945 nykyhetkeen (tämä yli 70-kohmainen luku on kirjan pisin); USA:n yksinään äänestyksissä vastustamat YK:n yleiskokouksen päätöslauselmat (vuosilta 78-87, aiheina tavallisesti Israelin toimintaa, luonnonsuojelua, naisten oikeuksia

tai kehitysapua koskevat ehdotukset), jne. jne.

Monessa tarinassa on koukku, joka tekee siitä vielä kieromman kuin pelkistä historiallisista episodeista voisi päätellä. Esimerkiksi: miten Japani oli jo kuuksia tehnyt rauhantunnusteluja ennen vuotta 1945, ja miten ydinpommien pudottamisen strateginen tavoite liittyikin niiden testaamiseen ja voimankäytön demonstraatioon – ei Japania vaan Neuvostoliittoa varten; miten USA ei pommittanut vain Pohjois-Vietnamiä massiivisilla rypälepommi- ja napalmilasteilla vaan Henry Kissingerin suunnittelemana ulotti pommitukset ilman kongressin lupaa neutraalin Kamputsean puolelle, jolloin sota laajeni, maan laillinen hallitus sortui ja Punaiset Khmerit nousivat valtaan tunnetuin seurauksin; miten Pohjois-Vietnamin joukkojen kukistettua Khmerit neljä vuotta kestäneiden kansanmurhien jälkeen USA ryhtyi tukemaan Pol Potia ja tämän sisestä, joiden syrjäyttäminen oli tapahtunut "laittomasti"; tai miten presidentti Carterin neuvonantajien, Zbigniew Brzezinskiin oman tunnuksen mukaan USA:n hallitus (vastoin virallista kertomusta) alkoi tukea islamilaisia sisestä Afganistanissa jo puoli vuotta ennen kuin Neuvostoliitto miehitti maan (tarkoitus oli nimenomaan provosoida NL:a). Monien koukkujen vuoksi syytekirjelmää lukee kuin dekkaria – ei ehkä aina hyvää sellaista, mutta todenmukaisuuden tunnun vuoksi sitäkin kiehtovampaa.

Viimeisessä luvussa syytteet uhkaavat irrota liitoksistaan, kun mukaan ahdetaan kaikki mahdolliset tavat, joilla Yhdysvaltain viranomaiset Blumin mukaan sortavat omia kansalaisiaan, poliisit tavallisia ihmisiä, FBI poliiseja, tuomarit ketä tahansa ja presidentti kaikkia. Siinä vaiheessa maltillinen lukija hetken mieltii, onko Blum sittenkin samassa veneessä Baijerin illuminatia, YK:n antikristusta, FBI:n kätkeviä ufoja ja liittovaltion palkkaamia humanoideja jahtaavien salaliittoteoreetikoiden kanssa. Ei ole. Pikemminkin vain kerta kaikkiaan kypsä maailman menoon, ja kun oikein kypsyy, joskus purkautuu ylilyönnejäkin.

Kirjoittajatiedoissa Blum mainitsee eronneensa USA:n ulkoministeriöstä 1967 vastalauseena Vietnamin sodalle. Kirjan alkupuolella hän kertoo episodin kyseiseltä ajalta. Jo ennen 'humanitaarisen intervention' muodostumista muotitermiksi *US News & World Reportin* päätoimittaja Lawrence intoutui ylistämään juuri sitä: "Se mitä USA tekee Vietnamissa, on meidän aikamme huomattavin esimerkki ihmisrakkaudesta, joka leviää kansojen keskuudessa." Blum kertoo tuolloin kirjoittaneensa Lawrencelle seikkaperäisen pamfletin "Yhdysvaltain veriteot Vietnamissa", ja liittäneensä mukaan viestin, jossa lainattiin mainittua Lawrencen kirjoitusta ja todettiin lopuksi: "Toisen meistä täytyy olla hullu."

Ei epäilystä etteikö Lawrence olisi ollut patriotismissaan heikkopäinen, mutta melkoinen monomaanikko on tämä Blumkin, joka jo neljättä vuosikymmentä jatkaa ristiretkeään Yhdysvaltain hallitusten maailmanpahennushankkeita vastaan. Monomaniasta on lukijoille aina suurta iloa, olipa sen luonteesta mitä mieltä tahansa. Tuoreimmat kuulumiset voi tarkistaa Blumin internet-sivuilta osoitteessa: http://members.aol.com/bblum6/American_holocaust.htm.